

koncertní sezona

2025/26

SEVEROČESKÁ FILHARMONIE TEPLICE
uvádí MIMOŘÁDNÝ KONCERT

Účinkují

Tereza Horáková – housle

Julia Starczewska – violoncello

Severočeská filharmonie Teplice

dirigenti:

Roland Kluttig

Seulhwa Jang, Reoto Takagi, Yting Shi

Ve spolupráci s Hochschule für Musik Dresden, Euroregionem Elbe/Labe
a Nadací Brücke/Most v rámci 27. Dnů české a německé kultury 2025.

13. listopadu 2025 v 19 hodin
Dům kultury Teplice

www.severoceskafilharmonie.cz

Severočeská / North Czech
filharmonie / Philharmonic
Teplice Since 1838

Vltava je druhou, bezesporu nejlyričtější a též nejčastěji uváděnou symfonickou básní cyklu Má vlast **Bedřicha Smetany**. Opus vznikal v období skladatelovy plné ztráty sluchu, během dvou týdnů na sklonku roku 1874. Její obsah nejlépe charakterizuje sám autor: „Skladba líčí běh Vltavy, začínaje od prvních obou pramének, Teplá a Studená Vltava, spojení obou potůčků do jednoho proudu; pak tok Vltavy v hájích a po lučinách, krajinami, kde zrovna se slaví veselé hody; při noční záři lúny rej rusalek; na blízkých skalách vypínají se pyšně hrady, zámky a zříceniny, Vltava víří v proudech Svatojánských; teče v širokém toku dále ku Praze, Vyšehrad se objeví, konečně mizí v dálce v majestátném toku svém v Labi.“ Smetana si ve skladbě nevšímá jen řeky a přírody, kterou protéká, snaží se přírodu i pochopit a oslavit. K přírodě mu neodmyslitelně patří i člověk, poukazuje proto i na spojení české krajiny a české lidové povahy, například ve satební polce, a opěvuje siluety hradů upomínající na starou českou slávu. O ústředním hudebním tématu Vltavy se vedou mezinárodní spory – Švédí v něm slyší svou lidovou píseň, kterou se Smetana inspiroval během svého pětiletého pedagogického a dirigentského působení v Göteborgu. Celkem badatelé zmapovali kolem čtyřicetky lidových písní, které mohou být podkladem. A naopak, hudební tok Vltavy se stal inspirací Samuelu Cohenovi pro kompozici izraelské hymny. Českému posluchači motiv připomene nejspíše píseň Kočka leze dírou v mollové transpozici.

Fantazie g moll pro housle a orchestr patří do šťastného období, v němž se **Josef Suk** oženil s Otilií, dcerou Antonína Dvořáka, a pod vlivem tchána vyrůstal jeho osobitý lyrický výraz. Skladebnou formou fantazie se Suk zabýval už v roce 1888, kdy vznikla Fantasia d moll pro smyčcový orchestr. Fantazie g moll pro housle a orchestr z let 1902–1903 je ovšem z jiného rodu. Autor volil formu, která mu dovolila uvolnění tvůrčího rozletu, a v tomto smyslu musíme Fantazii g moll chápat spíše jako svého druhu koncert pro housle a orchestr. Náročné, virtuózně koncipované sólo je provázeno v symfonicky pojatém orchestrálním partu. Skladba je jednovětá, ale při poslechu v ní bezpečně rozlišíme tři základní oddíly. Tempovým označením Allegro impetuoso je označen první díl, líbezný je Andante con moto druhého oddílu a v Allegru con spirito, vystřídaném scherzovou částí s lyrickým středem, pak skladba v mohutné gradaci vrcholí.

Rozsáhlá koncertantní tvorba **Bohuslava Martinů** čítá kolem třiceti skladeb pro sólové nástroje či skupiny nástrojů s orchestrem a je velmi různorodá. **Koncert pro violoncello a orchestr č. 1** má za sebou bohatou historii přeměn. Z původně koncipovaného koncerta grossa se postupem času stal monumentální sólový koncert s velkým orchestrem. První verzi koncertu zkomponoval Bohuslav Martinů v Poličce a v Paříži roku 1930 a věnoval ji Gasparu Cassadó, který ji premiéroval v roce 1931 v Berlíně. Po devíti letech se Bohuslav Martinů ke koncertu vrátil a přepracoval ho pro velký orchestr, protože nebyl spokojen s komorním obsazením. Ani tato podoba však nebyla konečná. Martinů totiž slyšel skladbu v roce 1955 z pařížského rozhlasu a zděsil se nad hutnou orchestrací, dílo nově přeinstrumentoval a vylehčil sólový part. Tuto, podle vlastních slov „korektní a definitivní“ verzi pak věnoval (stejně jako druhou verzi) slavnému violoncellistovi Pierru Fournierovi, s nímž konzultoval změny v sólovém nástroji. Celková koncepce koncertu sleduje obvyklé pořadí vět: rychlá, pomalá, rychlá. Vstupní Allegro moderato, plné života a energie dává velký prostor sólovému violoncellu. Svým extrovertním charakterem je protipólem středního Andante, v němž je díky veliké škále výrazových prostředků dosaženo obrovské hloubky, naléhavosti až nostalgie. Bohatá melodičnost přináší plochy vnitřního klidu i napětí, v nichž hlavní tíha leží opět na sólovém violoncellu a orchestr má doprovodnou funkci. Finální rychlá věta má střední díl Andante se sólovou kadencí, které je svou povahou reminiscencí druhé věty. Autor zde užívá podobných prostředků jako ve větě první. Synkopický rytmus, častá staccata a široká dynamická hladina dodávají hudbě spád a vitalitu. V tomto duchu se celý koncert slavnostně uzavírá.

Koncert vybraných studentů německých uměleckých škol a stipendistů Nadace Brücke/Most zakončí Severočeská filharmonie Teplice dílem **Antonína Dvořáka**, největšího z českých roman-

tiků a dodnes celosvětově nejhranějšího českého autora vůbec. Zazní **Polednice**, jedna ze čtyř symfonických básní na náměty poezie ze sbírky Kytice Karla Jaromíra Erbena. Čtyři symfonické básně na náměty z Erbenovy sbírky zahajují skladatelovo závěrečné tvůrčí období. Rozhodnutí hudebně zpracovat právě tuto látku bylo výslednicí Dvořákova dlouholetého zájmu o toto ikonické dílo českého básnictví. S Erbenovou poezií se skladatel seznámil již dříve, když zhudebnil jeho básně Rozmarýna a Sirotkovo lůžko. Příběh začíná v okamžiku, kdy matka chystá oběd, ale ruší ji křik jejího malého dítěte. Nepomohou ani nabídnuté hračky, a tak se matka pokouší dítě postrašit historkou o Polednici, která si prý bere zlobivé děti. Náhle se z kostela ozve zvon, který oznamuje pravé poledne, a ve dveřích se Polednice skutečně zjeví. Belhá se světnicí a natahuje ruce po dítěti. Matka se strachem bere dítě do náručí a poté hrůzou omdlí. Otec se vrací domů a na zemi nachází matku s dítětem. Podaří se mu ji přivést k vědomí, ale dítě je udušené. Síla Dvořákova zhudebnění Erbenových balad spočívá v absolutním pochopení jejich svérázného koloritu a rytmiky veršů, ve ztotožnění se s mravními principy, na jejichž porušení Erbenovi hrdinové doplácí. Řadu pasáží v partituru by bylo možno přímo podložit textem, jímž byly inspirovány. Úvodní úsek zobrazuje domácí idylu. Následuje scéna s konfliktem mezi matkou a dítětem, která se opakuje. Nadcházející úsek v instrumentaci sordinovaných smyčců a basklarinetu sugestivně líčí příchod děsivého zjevu Polednice. Dvořákova zvuková fantazie v této scéně dosahuje jednoho ze svých vrcholů. Podle Leoše Janáčka je zhudebněna „tak pravdivě, že byste ten děsný stín nahmatat dovedli v těch divných, belhavých, nezvyklých a netušených krocích harmonických.“ Tok hudby vstupuje do pasáže, v níž je na základě motivu Polednice vybudována plocha jakéhosi groteskního scherza, jako by Polednice kolem dítěte a matky tančila svůj zlověstný tanec. Závěrečný úsek symfonické básně zobrazuje otcův bezstarostný návrat domů a nález mrtvého dítěte. Ve zvukové grandiózní kódě se efektně spojuje motiv triumfující Polednice s motivem zoufalé matky.

Tereza Horáková začala s hrou na housle v ZUŠ v Hostivari u Ondřeje Štochla. Od roku 2015 studovala na Pražské konzervatoři ve třídě Pavla Kudeláška. Již od útlého věku se s úspěchem účastnila soutěží. Pravidelně navštěvuje mezinárodní interpretační kurzy, např. Allegro Vivo v rakuském Hornu ve třídě Sophie Jaffé i mistrovské kurzy, např. s Cynthií Freivogel. Již od dětství projevovala velký zájem o interpretaci soudobé hudby. Vystupovala jako sólistka s Komorním orchestrem Berg, dále se souborem Opera diversa a sólově vystoupila také na koncertech uměleckého sdružení Konvergence a na festivalu soudobé duchovní hudby Forfest. Je členkou tria Helix, které se zaměřuje především na interpretaci soudobých děl českých i zahraničních autorů. S triem Helix vystoupili na tuzemských i zahraničních festivalech soudobé hudby. V roce 2021 provedla v rámci absolventského koncertu 1. Houslový koncert Karola Szymanowského s Karlovským symfonickým orchestrem pod taktovkou Miriam Němcové. Rovněž se věnuje interpretaci staré hudby, zejména německého baroka.

Působila jako koncertní mistr Barokního orchestru Pražské konzervatoře pod vedením Jakuba Kydlíčka. Pravidelně vystupuje s některými českými barokními soubory, jako je Concerto Aventino, Collegium Marianum nebo Czech ensemble baroque. V roce 2025 úspěšně zakončila bakalářské studium v Drážďanech na Hochschule für Musik Carl Maria von Weber ve třídě Natalie Prishepenko a pokračuje magisterským studiem ve Würzburgu u Tianwy Yang.

Julia Starczewska začala své hudební vzdělání v Praze, kde navštěvovala Gymnázium a Hudební školu hl. m. Prahy. V letech 2020–2022 studovala na Hudební Akademii v Krakově a od roku 2022 je studentkou Hochschule für Musik Carl Maria von Weber v Drážďanech ve třídě Ramóna Jaffého, kde pokračuje v magisterském studiu. Účastnila se mnoha mistrovských kurzů, kde pracovala pod vedením Marca Ylonena, Gregora Horsche, Nielse Ullnera, Sung-Won Yang, Andree Brantelida a dalších. Získala ceny a čestná uznání v mezinárodních soutěžích, jako jsou Cello Competition Prague, Talents for Europe, Malopolska Music Competition a Heranova violoncellová soutěž. Zkušenosti získala také jako členka Mezinárodní Orchestrální akademie v Toblachu pod vedením Alexandra Negrina. V listopadu roku 2024 debutovala Koncertem pro violoncello h moll Antonína Dvořáka se Severočeskou filharmonií Teplice. V listopadu 2025 uskuteční svůj recitál v rámci festivalu Tschechisch-Deutsche Kulturtage na zámku Klippenstein. Od roku 2022 je stipendistkou Brücke/Most Stiftung a od roku 2023 Nadačního Fondu Věry Třebické-Řivnáčové.

Jako hostující dirigent byl **Roland Kluttig** pozván do Frankfurtské opery, Hamburské státní opery, Lipské opery, do Národního divadla v Mannheimu, Opery Nice Côte d'Azur, Opery National du Rhin, švédské Norrlandsoperan. Spolupracoval s Philharmonia Orchestra Londýn, se Soudskou filharmonií, Orchestre Philharmonique du Luxembourg, s ORF Vídeňským rozhlasovým symfonickým orchestrem, Pražskou filharmonií, Deutsches Symphonie-Orchester Berlin, Rundfunk-Sinfonieorchester Berlin, Symphonieorchester des Bayerischen Rundfunks a mnoha dalšími. Jeho nahrávky Schoenbergova Mojžíše a Arona se Stuttgartskou státní operou a Weinbergova Pa-

sažera s Operou Graz se setkaly s velmi pozitivními ohlasy v mezinárodním tisku. Nahrál také díla méně uváděných skladatelů, jejichž hudba je mu blízká, včetně Erwina Schulhoffa s DSO Berlin a Silvestre Revueltase s Kammerensemble Neue Musik Berlin, jehož byl v 90. letech hudebním ředitelem. Roland Kluttig studoval v Drážďanech a získal podporu Eötvösova institutu, Fóra dirigentů Německé hudební rady, Akademie Schloss Solitude a Nadace Herberta von Karajana. Od roku 2025 je profesorem a ředitelem univerzitního orchestru na Hudební univerzitě Carla Marii von Webera v Drážďanech.

Seulhwa Jang se narodila v Koreji a zpočátku studovala skladbu. Její umění bylo oceněno třetími místem ve skladatelské soutěži Korejské hudební asociace. Později se začala věnovat sborovému dirigování na Univerzitě Yonsei. V současné době pokračuje ve studiu orchestrálního dirigování na Vysoké hudební škole Carla Marii von Webera v Drážďanech.

Reoto Takagi pochází z Japonska. Vystudoval hru na klavír a dirigování na Hudební škole Toho Gakuen v Tokiu. Od roku 2022 je šéfdirigentem orchestru Toho Gakuen a v této funkci dirigoval koncert za přítomnosti japonského císaře. V letech 2023 až 2024 působil jako dirigentský stipendista v Kioi Hall Chamber Orchestra v Tokiu a asistoval mistrovi Trevorovi Pinnockovi. V rámci studia a mistrovských kurzů dirigoval orchestry, jako je Karlovarský symfonický orchestr, Západočeský symfonický orchestr, Labská filharmonie Sasko a Krušnohorská filharmonie Aue. Od roku 2025 studuje na Vysoké hudební škole Carla Marii von Webera v Drážďanech u profesora Rolanda Kluttiga.

Yiting Shi studuje orchestrální dirigování na Hudební univerzitě Carla Marii von Webera v Drážďanech. Na téže univerzitě získala i bakalářský titul v oboru sborového dirigování. Spolupracovala s různými orchestry, mimo jiné s Krušnohorskou filharmonií Aue, Labskou filharmonií Sasko a Drážďanskou sinfoniettou. Dirigovala díla jako je například Wagnerova Siegfriedova idyla, violoncellový koncert e moll Edwarda Elgara a také skladby soudobých autorů.

PROGRAM:

Bedřich Smetana (1824–1884)
Vltava, symfonická báseň z cyklu Má vlast, JB 1:112

Josef Suk (1874–1935)
Fantazie pro housle a orchestr g moll, op. 24

Přestávka

Bohuslav Martinů (1890–1959)
Koncert pro violoncello č. 1, H. 196
Allegro moderato – Andante moderato – Allegro

Antonín Dvořák (1841–1904)
Polednice, op. 108, B196

**CENTRUM PRO CELOU RODINU
SPOLEK RYBIČKA TEPLICE, Z.S. UVÁDÍ**

CHARITATIVNÍ KONCERT MELODIE PRO DĚTSKOU DUŠI

**ÚČINKUJE
SEVEROČESKÁ FILHARMONIE TEPLICE
POD VEDENÍM PANA DIRIGENTA
JIRÍHO KNOTTE (KONZERVATOŘ TEPLICE)
A ŽÁCI ZUŠ TEPLICE**

Na programu zazní skladby např.
L. Bernsteina, W. A. Mozarta, G. Ph. Telemanna,
A. L. Webber a dalších skladatelů...

**27/11
2025**

**Dům kultury Teplice
19 hodin, Koncertní sál
vstupné 290 Kč
v prodeji v pokladně DK**

PŘÍŠTÍ PROGRAM

SYMFONICKÝ CYKLUS B | KONCERT 2

20. listopadu 2025 v 19:00 hodin

Dům kultury Teplice

Program:

Dezider Kardoš: Východoslovenská předehra, op. 22
Ľuboš Bernáth: Dvojkoncert pro klavír, housle a orchestr
Antonín Dvořák: Symfonie č. 6 D dur, op. 60

Účinkují:

Jordana Palovičová – klavír

Juraj Tomka – housle

Severočeská filharmonie Teplice

dirigent:

Petr Vronský

Severočeská filharmonie Teplice

+420 778 888 013 | e-mail: sev.filharmonie@seznam.cz

www.severoceskafilharmonie.cz | www.scf.sf.cz

Změna programu vyhrazena.

Při koncertech je zakázáno fotografovat a pořizovat audiovizuální záznamy.

Prosíme návštěvníky, aby při koncertech vložili své mobilní telefony.

Za finanční podpory Ministerstva kultury ČR a Ústeckého kraje